

Arrest

nr. 61 571 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 mei 2010 toe in België en diende op 10 mei 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger uit Dagestan en van Lezgien origine. U woont in Makhachkala en bent getrouwd met S.(...) I.(...) (O.V. 6.626.006) met wie u twee minderjarige zonen Su.(...) I.(...) (O.V. 6.626.006) en Sa.(...) I.(...) (O.V. 6.626.006) heeft.

In Makhachkala woont u in het gehucht Energetikov, maar op een ander appartement als uw gezin en uw ouders omdat u alcohol drinkt.

Op 6 januari 2010 vindt voor het gebouw van de verkeerspolitie (GAI) in Makhachkala een zware aanslag plaats. U gaat kijken om te zien wat er gebeurd is. Op de plaats van de aanslag spreekt een gewonde man u vanuit de struiken aan. Hij vraagt u om hulp. U belt een ambulance maar dat weigert hij. U beslist hem mee te nemen naar het appartement waar u alleen woont. Via uw vrienden die bij u thuis komen drinken, komt u te weten dat de gewonde man betrokken is bij de aanslag en dat hij problemen heeft met de politie. Daarom had hij de hulp van de ambulance geweigerd. Na twee dagen verlaat de man uw appartement.

Enkele weken later krijgt u bezoek van de wijkagent. Hij stelt u vragen over de man die bij u verbleven had. Midden maart 2010 wordt u een eerste keer meegenomen door gemaskerde mannen – u vermoedt dat het om leden van de federale dienst voor terrorismebestrijding gaat. U wordt vastgehouden in een onbekend gebouw in Makhachkala en ondertussen geslagen en beschuldigd van deelname aan rebellenactiviteiten. Na een paar dagen kopen uw ouders u vrij. Eind maart wordt u een tweede keer meegenomen door deze mensen. Deze keer gaat men ervan uit dat u meer wist van de moord op een wijkagent door rebellen eerder die maand. Opnieuw slagen uw ouders erin u vrij te kopen na een paar dagen. Begin april 2010 wordt u op straat door rebellen ontvoerd en een week lang in een put in het bos vastgehouden omdat u de gewonde man uit uw huis zou weggestuurd hebben. Ook deze keer betalen uw ouders losgeld voor uw vrijlating. Eind april 2010 wordt u een derde keer meegenomen voor verhoor door de autoriteiten na een incident tussen de politie en rebellen, maar ook deze keer kunnen uw ouders u vrijkopen.

Na deze derde ondervraging besluit u uw vrouw en kinderen in veiligheid te brengen bij familie in Akhty. U blijft daar zelf een paar dagen, tot u op 2 mei 2010 alleen terugkeert naar Makhachkala en beslist het land te verlaten.

Uiteindelijk verlaat u Dagestan in de nacht van 2 mei 2010. U wordt door een vriend naar Moskou gebracht, waarna u met een vrachtwagen naar Wit-Rusland gaat. Daar verandert u van vrachtwagen en steekt er de grens over. Met een personenauto zet u uw reis naar België verder, waar u op 7 mei 2010 1 aankomt en op 10 mei 2010 asiel aanvraagt.

Uw vrouw en uw kinderen keren na een week in Akhty terug naar Makhachkala. In mei en juni 2010 wordt uw vrouw daar echter nog tweemaal meegenomen door mensen in uniform en ondervraagd. Uw ouders kunnen ook haar telkens vrijkopen. Op 23 september 2010 zal ze met de kinderen het land verlaten. Op 27 september 2010 komt ze in België aan en op 19 oktober 2010 vraagt ze asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele huwelijksakte, een kopie van uw militair boekje, een kopie van de eerste pagina van uw intern Russisch paspoort en een kopie van uw diploma.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar uw land vreest u gedood te worden door familieleden van de slachtoffers die omkwamen bij de aanslag op de GAI in Makhachkala op 6 januari 2010 omdat u één van de daders zou geholpen hebben en vreest u ook de mensen van de dienst voor terrorismebestrijding die u meerdere malen oppakten (CGVS p. 4).

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u uw asielrelaas niet aannemelijk kan maken. Uit een vergelijking van uw verklaringen en die van uw vrouw blijken immers een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen.

Zo verklaart u dat het adres waarop u woonde in de periode waarin u gescheiden van uw ouders en vrouw leefde, Energetikov appartement 16/3 was (CGVS p. 3), terwijl uw vrouw verklaart dat dat Energetikov appartement 13/1 was (CGVS vrouw p. 4). Bovendien verklaart u dat u naar dat adres verhuisde in de zomer (juli of augustus) van 2009 en daar tot uw vertrek in april 2010 bleef (CGVS p. 3), terwijl uw vrouw beweerde dat dat in november 2009 was, na uw verjaardag (i.e. 6 november), tot uw vertrek (CGVS vrouw p. 4). Hiermee geconfronteerd, zegt u "nee, ik verbleef daar vanaf de zomer. Ik weet niet waarom ze november zegt" (CGVS p. 18). Met dit antwoord heft u deze tegenstrijdigheid echter niet op. In deze context verklaarde u ook dat u in de periode waarin jullie gescheiden leefden, uw vrouw nog af en toe per toeval op straat zag en telefonisch contact had, maar dat u haar niet meer thuis ging bezoeken (omdat u niet wou dat uw ouders merkten dat u dronk), behalve eind april 2010 nadat u vrijgelaten werd uit het bos (CGVS p. 3 & p. 16). Uw vrouw echter verklaart dat u in die periode nog een tiental keer bij haar op bezoek bent geweest (gelijkmatig gespreid over uw afwezigheid) en dat u toen zelfs bleef slapen en dat jullie buiten die bezoeken thuis geen contact meer hadden, behalve toen u haar eind april 2010 naar uw familie in Akhty bracht (CGVS vrouw

p. 4-5). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid – "dat kan ik mij niet herinneren, of misschien waren mijn ouders niet thuis" (CGVS p. 18) – is niet voldoende om deze tegenstrijdigheid teniet te doen. Dat u zich niet zou herinneren dat u nog geregeld in de woning van uw ouders kwam om uw vrouw te zien is niet geloofwaardig te noemen gelet op de details die u ervoor gaf omtrent de manier waarop jullie wel contact zouden hebben gehad (supra). Dat uw ouders mogelijk niet thuis waren, doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid gezien zij handelt over de bezoeken die u aan uw vrouw bracht. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u gescheiden van uw gezin geleefd hebben sinds de zomer van 2009. Zij raken bovendien aan de kern van uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang komt. Immers, u verklaart dat uw problemen begonnen nadat u in januari 2010 een gewonde man onderbracht in het appartement waar u gescheiden van uw vrouw woonde. (CGVS p.3, 9-10)

Voorts verklaart u dat u van uw vrouw aan de telefoon te weten kwam (in de periode dat u al in België was en zij nog in Dagestan) dat zij in mei en juni 2010 tweemaal meegenomen en ondervraagd werd door mensen in uniform. (CGVS p.17) Uw vrouw daarentegen zegt dat ze u dit alles pas vertelde toen ze al hier in België was (CGVS vrouw p. 6). Uw antwoord op deze tegenstrijdigheid – "toen ze gearresteerd was, vernam ik dat van mijn ouders en hier hebben wij over dit onderwerp nog gesproken" (CGVS p. 18) – biedt echter geen verklaring voor uw uitdrukkelijke stelling dat uw vrouw u telefonisch op de hoogte bracht. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u voor de confrontatie ter zake nergens melding maakte van het feit dat u door uw ouders op de hoogte werd gebracht (CGVS p.17). Ook deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas - uw vrouw werd gearresteerd en bedreigd opdat ze zou zeggen waar u zich bevond (CGVS vrouw p.10) - en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder verklaart u dat er voor uw vrijlating bij uw eerste arrestatie losgeld werd betaald en dat u dat van uw vrouw vernomen had toen uw ouders er volgens u niet bij waren (CGVS p. 15-16). Uw vrouw daarentegen verklaart dat u dat vernam van uw ouders (CGVS vrouw p. 10). Bij confrontatie bevestigt u eerst nogmaals dat u het de eerste keer van haar vernam en de andere keren van uw ouders. Even later verklaart u dan weer "Nee, ik heb het inderdaad van mijn ouders vernomen. Van het bos heb ik het van mijn vrouw vernomen. De eerste keer dat er betaald werd, heb ik het ook van mijn vrouw vernomen. Maar alles in detail van ouders" (CGVS p. 18). Dit kan echter niet volstaan als verklaring daar u in eerste instantie, zowel voor de confrontatie als erna, nergens aangaf dat u hierover iets van uw ouders vernam. (CGVS p.15) Bovendien komt dit nog steeds niet overeen met de verklaring van uw vrouw, daar zij nergens aangeeft dat ook zij u op de hoogte bracht. Ook deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name uw vrijlating na uw eerste arrestatie, zodat de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd wordt.

Tenslotte verklaart u dat u en uw vrouw in december 2009 internationaal paspoorten gingen aanvragen, jullie deze ook effectief kregen (voor uw problemen begonnen, i.e. eind januari 2010) en dat uw vrouw voor de tweede keer een internationaal paspoort bekwam in juni of juli 2010 na haar tweede arrestatie (CGVS p. 7 & p. 16). Uw vrouw echter verklaart dat zij haar internationaal reispas aanvraag op 15 juni 2010, het effectief kreeg op 5 juli 2010 en dat dat de eerste en enige keer was dat zij een internationaal reispas aanvraag (CGVS vrouw p. 7). Als u op dit verschil gewezen wordt, zegt u "normaal gezien moet zij nog een paspoort aangevraagd hebben" (CGVS p. 18). Dit heft bovenstaande tegenstrijdigheid echter niet op. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een persoon die asiel zoekt wordt immers verwacht dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève weerhouden kan worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die

aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet. Uw diploma, uw huwelijksakte, uw militair boekje en de kopie van de eerste pagina van uw intern Russisch paspoort bevestigen uw identiteit en opleiding, maar hebben geen bewijskracht ten aanzien van de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In drie middelen aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus en één middel aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming voert verzoeker de schending aan van *"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"*, van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat de beslissing niet afdoende heeft geantwoord op zijn asielaanvraag waaruit duidelijk een vrees voor vervolging blijkt waardoor de motiveringsplicht uit artikel 97 van de Grondwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet op bevredigende wijze werd nageleefd. Hij beweert voldoende redenen te hebben om minstens te vermoeden dat zijn leven in gevaar is. Na een theoretisch betoog stelt verzoeker dat vervolging ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden, wat *in casu* het geval is. Het wantrouwen ten aanzien van administratieve beslissingen in eigen land wordt volgens verzoeker vaak meegenomen naar de asielinstanties in de landen waar de asielzoekers terechtkomen. Verzoeker wijst er verder op dat de weergave van de feiten door de commissaris-generaal nogal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details en hij benadrukt dat hij in zijn voorgaande interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Verzoeker is van mening dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar de verzoekende partij zich in bevond en vraagt zich af hoe er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde als men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven. Men dient volgens verzoeker rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst *"waarbij duidelijk is dat de heersende politieke partij aanwezig is tot in de hoogste regionen van de macht, en aldus de overheid en haar vertegenwoordigers (zoals politie) kunnen gebruiken om politieke opposanten het leven onmogelijk te maken door hen voor het minste te arresteren en telkens zwaar te mishandelen. Er worden zelfs regelmatig politieke moorden gepleegd. De daders van die misdrijven blijven bovendien buiten schot, omdat diezelfde overheid en haar vertegenwoordigers hen de nodige bescherming verlenen."* Vervolgens gaat verzoeker in op de tegenstrijdigheid die werd vastgesteld met betrekking tot het adres waar hij woonachtig was. Hij stelt dat uit de verklaringen blijkt dat hij en zijn echtgenote over hetzelfde tijdstip en hetzelfde appartement spreken. De onwetendheid van de echtgenote van verzoeker is volgens verzoeker te wijten aan het feit dat zij slechts enkele malen op bezoek is geweest en zich het correcte appartementsnummer niet meer herinnert. Het betreft een cijfermatige vergissing waar elke mens zich schuldig aan kan maken. De onduidelijkheid over het tijdstip van verhuizing van verzoeker is volgens hem zeer logisch aangezien hij sinds de zomer van 2009 af en toe korte periodes in zijn appartement verbleef, maar pas definitief verhuisde in november 2009. Volgens verzoeker bieden de verklaringen voldoende duidelijkheid maar wordt door de commissaris-generaal niet verduidelijkt waarom dit niet wordt aanvaard. Verzoeker bevestigt dat hij via zijn ouders telefonisch op de hoogte werd gebracht van de ondervraging van zijn vrouw en het bij aankomst van zijn vrouw van zijn vrouw zelf vernam, waardoor er volgens hem geen sprake is van een tegenstrijdigheid. Met betrekking tot het losgeld dat moest worden betaald verduidelijkt verzoeker dat hij dit vernam van zijn ouders en van zijn vrouw vernam hij dat er losgeld betaald moest worden aan de rebellen die hem hadden opgesloten in een put in het bos. De reden voor de verwarring moet volgens verzoeker worden gezocht in het feit dat er meer dan een jaar verstreken is tussen de feiten en het interview. Het menselijk geheugen slaagt er

volgens verzoeker niet steeds in om alle details te herinneren, en verzoeker kampte met een zware alcoholverslaving die logischerwijze zijn geheugen aantast waardoor het moeilijker is de feiten correct te herinneren. Verzoeker deed zijn uiterste beste om een correct antwoord te geven en de grote lijnen van het verhaal zijn duidelijk, maar de commissaris-generaal aanvaardt dit niet. Verzoeker wijst er tevens op dat hij getracht heeft de gebeurtenissen uit het verleden weg te dringen wat plausibel is omdat het over zeer onaangename herinneringen gaat en dat hij enorm zenuwachtig was voor en tijdens het interview. Daarnaast stelt verzoeker dat een interview van slechts enkele uren slechts een beperkte weergave kan geven van de gebeurtenissen waardoor onvermijdelijk bepaalde zaken onbesproken blijven of slechts zeer zijdelings worden aangehaald. Verzoeker beweert dat de feiten tijdens het ene interview ter sprake kwamen terwijl hij tijdens het andere interview niet de kans had om over deze gebeurtenissen uitgebreid te vertellen omdat werd gefocust op andere elementen. Volgens verzoeker werden alle elementen uit hun context gerukt en werd slechts een fractie van wat verteld werd effectief neergeschreven waardoor het interview gemakkelijk gemanipuleerd wordt en bepaalde passages uit het verhaal compleet worden overgeslagen. De inconsistentie is in elk geval niet van dien aard, zo stelt verzoeker, om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren. Met betrekking tot de onduidelijkheid over de paspoorten bevestigt verzoeker dat hij en zijn vrouw voor de problemen, met name in januari 2010, paspoorten aanvraagden en verkregen en zijn vrouw een tweede paspoort bekam. Zijn vrouw verklaarde dat zij slechts éénmaal een paspoort aanvraagde op 15 juni en dit ontving op 5 juli 2010. Verzoeker beweert dat deze minieme details niets afdoen aan het verhaal dat hij verschillende keren werd opgepakt en vervolgd door de autoriteiten op verdenking van rebellenactiviteiten en hij evenmin veilig is voor de rebellen omdat hij de man die bij hem verbleef verklikt zou hebben. De ouders van verzoeker dienden telkens losgeld te betalen om hem vrij te kopen. Deze verklaringen zijn voldoende duidelijk, geloofwaardig, en bevatten geen tegenstrijdigheden. Verzoeker beweert dat de commissaris-generaal zich geen correct beeld heeft gevormd van de situatie van verzoeker en een aantal gegevens verkeerd heeft geïnterpreteerd en de beslissing bijgevolg niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

In zijn tweede middel overloopt verzoeker de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM en stelt dat de bestreden beslissing verzoeker de facto verplicht om naar Rusland, meer bepaald naar Dagestan, terug te keren. Hij wijst erop dat een schending van artikel 3 van het EVRM eveneens kan voortvloeien uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent aan een uitzetting naar een land waar een schending dreigt en hij verwijst naar hetgeen hij bij het feitenrelaas heeft uiteengezet.

In een derde middel stelt verzoeker dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden omdat de tegenstrijdigheden volgens hem details zijn waarop het Commissariaat-generaal zich blindstaart en die op manipulatieve wijze worden gebruikt zodat de behandeling van het asiédossier niet objectief en rechtvaardig is en de beslissing vernietigd moet worden.

Betreffende het subsidiaire beschermingsstatuut brengt verzoeker tegen de beoordeling door het Commissariaat-generaal van de huidige situatie in Dagestan het reisadvies in van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken dat de situatie aldaar net als uiterst onveilig beschrijft. Verzoeker citeert dit reisadvies en besluit dat het geenszins aangewezen is er iemand naartoe te sturen. Wat men zijn eigen bevolking afraadt, kan men volgens verzoeker onmogelijk opleggen aan iemand van andere origine. Verzoeker besluit dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

2.2. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Voor zover verzoeker een schending van het recht van verdediging aanvoert, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.4. Het door verzoeker vermelde artikel 97 van de Grondwet bepaalt dat enkel Belgen minister kunnen zijn. Dit Grondwetsartikel roept geen enkele motiveringsplicht in het leven zodat het niet kan worden ingezien waarom verzoeker het in dit kader aanhaalt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De

Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De bestreden beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat een aantal tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnen. Zo gaven beiden een verschillend adres op van de plaats waar verzoeker gescheiden van zijn ouders en zijn echtgenote zou hebben verbleven en gaven zij uiteenlopende versies over het tijdstip waarop verzoeker naar dit adres verhuisde. Daarnaast legden verzoeker en zijn echtgenote uiteenlopende verklaringen af over de frequentie van hun contacten in die periode. Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij, toen hij reeds in België was via de telefoon van zijn echtgenote vernam dat zij in mei en juni 2010 tweemaal was meegenomen en ondervraagd, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat zij hem dit pas vertelde toen ook zij in België was. Ook deelde verzoeker mee dat hij van zijn vrouw had vernomen dat er voor hem losgeld was betaald, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat hij dit via zijn ouders vernam. Ten slotte stelde verzoeker dat hij en zijn vrouw in december 2009 paspoorten aanvraagden en deze effectief kregen voor de problemen begonnen en dat zijn vrouw een tweede paspoort bewoog in juni of juli 2010. Verzoekers echtgenote verklaarde echter dat zij haar reispas aanvraagde op 15 juni 2010 en effectief verkreeg op 5 juli 2010 en dat dit de enige keer was dat zij een internationaal paspoort aanvraagde. Uit deze tegenstrijdigheden wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geconcludeerd dat in hoofdzaak van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade weerhouden kan worden. Betreffende de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet leidt de commissaris-generaal uit de beschikbare informatie af dat er geen sprake meer is van een open oorlog en het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft waardoor er op dit ogenblik in Dagestan geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Verzoekers beweringen over de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en de invloed van *“de heersende politieke partij”*, worden niet met concrete gegevens onderbouwd en hebben geen uitstaans met de motieven van de bestreden beslissing. Het wantrouwen dat verzoeker zou koesteren ten aanzien van de asielinstanties vormt geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en toont niet aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert.

2.8. Verzoeker insinueert meermaals dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moedwillig bepaalde gegevens heeft weggelaten, het feitenrelaas niet correct heeft weergegeven en dat slechts een fractie van wat verteld werd effectief werd opgeschreven. Verzoeker blijft echter volstrekt in gebreke om te verduidelijken welke feiten onvermeld zijn gebleven of met welke gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden en hij toont evenmin de kwade trouw aan waarvan hij de verwerende partij beticht. Zijn verdachtmakingen zijn bijgevolg ongegrond.

2.9. Als rechtvaardiging voor de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot het adres van verzoeker voert verzoeker aan dat zijn echtgenote slechts enkele malen op bezoek is geweest waardoor zij zich het correcte appartementsnummer niet herinnert en het een cijfermatige vergissing betreft. De Raad stelt echter op grond van de gegevens uit het administratief dossier vast dat de onduidelijkheid niet enkel aan de echtgenote van verzoeker kan worden toegeschreven, maar dat beiden weinig éénduidige verklaringen aflegden. Zo blijkt dat verzoeker bij zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zijn domicilieadres “Energetikov 18/2 in Makhachkala - Dagestan” was en zijn verblijfsadres “Energetikov 17/3 in Makhachkala - Dagestan” (stuk 10, Verklaring verzoeker punt 9) en zijn echtgenote als adres opgaf “Dagestan, Machatsjkala, Bejoelatovstraat nr. 18 bus 2” en vervolgens aangaf dat haar man op hetzelfde adres verbleef (stuk 10, Verklaring echtgenote verzoeker, punt 9 en punt 15). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat hij naar “Appartementsblok 16/3” trok toen hij zijn gezin verliet (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoeker 13/01/2011, p. 3). Zijn echtgenote gaf ter gelegenheid van haar gehoor het adres “Energetikov, blok 13 appartement 1” op toen haar het adres werd gevraagd waar haar echtgenoot ging wonen (stuk 3, gehoorverslag CGVS echtgenote verzoeker 13/01/2011, p. 4). Uit deze gegevens blijkt dat zowel verzoeker als zijn echtgenote verschillende versies geven met betrekking tot zijn verblijfsadres zodat bezwaarlijk kan worden aanvaard dat het louter gaat om een cijfermatige vergissing zoals verzoeker beweert. Aangezien verzoeker blijkens zijn verklaringen op dit adres onderdak verschaftte aan een gewonde man die mogelijks bij een aanslag betrokken was (stuk 3, gehoorverslag verzoeker CGVS 13/01/2011, p. 10), betreft de correcte weergave van dit adres een essentieel gegeven in het asielrelaas. De tegenstrijdige verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote hieromtrent afleggen tasten wel degelijk de algehele geloofwaardigheid van hun asielrelaas aan. Wat de tegenstrijdigheid aangaande het tijdstip van zijn verhuis betreft, stelt verzoeker dat de verklaringen voldoende duidelijk zijn. Blijkens zijn gehoorverslag verklaarde verzoeker inderdaad dat hij vanaf de zomer van 2009 op het nieuwe adres ging wonen (stuk 3, gehoorverslag verzoeker CGVS 13/01/2011, p. 3). De echtgenote van verzoeker situeerde de verhuis echter na zijn verjaardag in november 2009 (stuk 3, gehoorverslag echtgenote verzoeker CGVS 13/01/2011, p. 4). Het feit dat hij nog sporadisch naar huis terugkeerde, zoals zijn echtgenote verklaarde, vormt in tegenstelling tot verzoekers beweringen geen afdoende verklaring voor de uiteenlopende tijdstippen waarop de verhuis wordt gesitueerd. In de bestreden beslissing wordt overigens wel degelijk verduidelijkt waarom de verklaringen niet kunnen worden aanvaard. Verzoeker gaf immers aan nooit meer naar het huis van zijn vrouw en zijn ouders te zijn gegaan (stuk 3, gehoorverslag verzoeker CGVS 13/01/2011, p. 3), terwijl zijn echtgenote beweerde dat zij hen nog “een keer of 10” had bezocht (stuk 3, gehoorverslag echtgenote verzoeker CGVS 13/01/2011, p. 4). Verzoeker bevestigde bovendien uitdrukkelijk dat hij vanaf de zomer op het nieuwe adres verbleef en niet weet waarom zijn vrouw november aanduidde (stuk 3, gehoorverslag verzoeker CGVS 13/01/2011, p. 18). Verzoeker slaagt er in elk geval niet in om de vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen. Verzoeker herbevestigt zijn verklaringen met betrekking tot de wijze waarop hij vernam dat zijn echtgenote werd ondervraagd en dat zijn ouders losgeld hadden betaald. De loutere bevestiging van één versie van tegenstrijdige verklaringen is echter onvoldoende om de tegenstrijdigheid te herstellen. Verzoeker minimaliseert ten slotte de tegenstrijdige verklaringen over de internationale paspoorten en gaat hierbij voorbij aan het feit dat de gegevens met betrekking tot de identiteits- en reisdocumenten essentieel zijn bij de beoordeling van een asielaanvraag.

2.10. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker verwacht wordt dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoeker toont niet aan met een objectief medisch rapport dat zijn cognitief geheugen door zijn alcoholabusus zou zijn aangetast, waardoor dit niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard. Het argument dat de verzoekende partij zenuwachtig was toen zij werd verhoord doet evenmin afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De elementen waarop de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben zijn geen details, maar maken deel uit van de kern van verzoekers asielrelaas, waardoor ook niet langer geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij werd opgepakt en vervolgd door de autoriteiten en evenmin veilig is voor de rebellen.

2.11. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Derhalve mist de verwijzing naar voormeld verdragsartikel juridische grondslag.

2.12. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, die blijkt uit de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.13. Verzoeker bekritiseert de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de actuele situatie in Dagestan in het licht van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet door te verwijzen naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken betreffende de Russische Federatie. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op dat het citeren van dit reisadvies *in casu* irrelevant is daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van zijn land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker toont met dit reisadvies in elk geval niet aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onredelijk te werk ging door op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 14, Landeninformatie, SRB Veiligheidssituatie DAG, november 2009) te besluiten dat de situatie in Dagestan op dit ogenblik niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Er is slechts een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De beslissing steunt echter op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. De materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden. Er werd geen schending aangetoond van de aangevoerde artikelen van het EVRM.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN